

על אדמת קבר אשת חיל הקמתי אני מצבת אבן.
 על קבורת אם הבנים גברת הבית וטובת העין.
 מה תעמדו מרחוק בני גבירה ולבבכם נדמה פאבן.
 גשו הלום וימס פמים - גם מים תרד העין.
 אתם הבית אשר בנתה והיא בראש פנתו האבן.
 ולאבן אחת זו אתם שבעה עינים, אבל היא לכם בת העין.
 והשמיני בן שמונה, הקדים שנה, לתור לפניה מקום האבן.
 והנהו פה, על יד אמו, ילד חכם מחמד כל עין.
 היא עטרת בעל נודע בשערים המלאה לה כל יקרת אבן.
 אשר זכרה חקוק על לוח לבו ומשם דמעתו עלי עין.
 קורות ביתה עתה יאכלו, ומקיר הלא תזעק האבן.
 ואנו עניים בפתחיה אשר סגרו עתה בסגרה עין.
 איך תדמה חכמת נשים אשר בדברה עוררה אבן.
 ואיך לדמעות ירדו עיני בניה עתה היא לא תשא עין.
 אל תכבו למת כי רוחה ממעל ואף עפרה מתחת לאבן.
 שאו עיניכם אליה השמימה ומשם עוד תשים עליכם עין.

(אברהם דובער לבנון הכהן, אבני בכוח – שירי שפת קדש)

ואנו עניים בפתחיה: ע"פ ישעיהו (ג כה-כו): מתיף בחרב יפלו וגבורתך במלחמה. ואנו
 יאכלו פתחיה ונקתה לארץ תשב.